

му изведнаж се промени, стана, знаете ли, такова едно жално, умолително... досуш друго лице! Той сложи ръка на гърдите си, преглътна, погледна към животното, после дигна очи към мене и тихо рече:

— Недей, господин N.! Не мога!...
От мъничко съм го отгледал — не ми дава сърце с моята ръка да го заколя... Вярвай, не мога!...

Обърна се като ужилен, замаха с ръце и бързо излезе.